

DE ROEPTOETER

Waar ligt de grens? 10 vuistregels over grenzen stellen en *daardoor* veiligheid bieden.

Maar eerst dit:

Opvoeden = leiding geven = een goed voorbeeld zijn = duidelijk zijn = verbinding en veiligheid bieden = grenzen stellen en bewaken.

Heb ik het over de grens van het betamelijke? De grens aan het opvoedersgeduld? De grens aan energie of opvoedingskracht? Of heb ik het dan vooral over regels en routines? Ja en nee, beste opvoeder (m/v), dan heb ik het wel en niet over, maar ik heb het vooral over: onbegrensd houden van en onbegrensd vertrouwen op.

Want:

Realiseer je je dit? Dat wanneer een mensenkind, klein of groot, zich afzet tegen zijn of haar ouder/ opvoeder/ autoriteit-van-dienst/ leerkracht/ scheidsrechter/ minister-president/ baas, dan is dat bijna altijd met dezelfde reden: ze testen uit hoe sterk jij, als directe vertegenwoordiger van het op dat moment getarte gezag, bent. Hoe stevig sta jij in je schoenen? En dat doen ze weer, en nu komt het beste mensen, om erachter te komen, *hoe veilig ze zich bij jou kunnen voelen!* Vang je ze op? Sta je voor ze klaar? Hoor je ze? Zie je ze? Mogen ze zichzelf zijn? Ben je consequent geweest? Waren de afspraken duidelijk genoeg? Heb jij je aan je beloftes gehouden? Ben je eerlijk? Rechtvaardig?

Ze zetten zich tegen je af, die opstandige kinderen, die dwarsliggers, nee-roepers en niet luisterende kids, als was jij *een trampoline*. En dat is iets wat ze ook *moeten* doen! Enerzijds dus om te weten, waar ze aan toe zijn wanneer de nood aan de man is, anderzijds om door dat duwen, springen, weg stuiten hun eigen zelfstandigheid te vinden of desnoods op te eisen. Zonder dat afzetten komen ze nooit los van hun opvoeders en leren ze niet om goed voor zichzelf op te komen, zonder anderen te kwetsen. En dat laatste willen we toch, dat ze zullen kunnen? Dat ze een zelfverantwoordelijk, positief kritische, competente burger zullen zijn? Nou dan!

Maak dus die trampolineborst maar goed nat! Je kan het! Zeker met de 10 vuistregels van de Roepstoeter in je koutzak.

Vuistregel 1:

-geef je kinderen/leerlingen/werknemers/pupillen/ kortom: de mensen die van jouw leiding afhankelijk zijn, je *vertrouwen*. Voor 100%! Ze zullen zich daarmee serieus gezien en gehoord weten. Geef je vertrouwen, dan krijg je dat ook terug! Ze spiegelen zich aan jouw gedrag, vooral aan dat wat je non verbaal communiceert.

Vuistregel 2:

-laat je bij alles leiden door je *liefde voor de medemens!* Blijf onvoorwaardelijk veel van je kinderen houden, toon onvoorwaardelijk veel respect. Laat het ze merken, ook zonder dat er iets tegenover heeft gestaan. Respect en liefde mogen vanzelfsprekend worden uitgedragen. En hoeven niet eerst te worden verdiend...

Vuistregel 3:

-accepteer de keuzes van diegene die zich aan jou heeft toevertrouwd en wees niet bang om ook de consequenties van die gemaakte keuzes te benoemen. Is de keuze verstandig? Blijf meekijken over hun schouder, zolang zij om jouw feedback vragen.

Vuistregel 4:

-wees duidelijk: Wat verwacht je? Wat zie je voor je? Wat vraag je van ze? En waarom? Welke afspraken wil jij met ze maken? En wat is het verschil tussen afspraken en regels? Juist! Een afspraak is met wederzijdse overeenstemming tot stand gekomen, een regel is eenzijdig door jou, (lees: het gezag) opgesteld. We hadden helemaal niet afgesproken, dat ik om 6 uur thuis zou zijn, dat moest ik van jou...

Vuistregel 5:

-blijf bij die verwachtingen *realistisch*! Ga bij het maken van afspraken of opstellen van regels uit van de kennis van je gevolg. Wat kunnen ze? Wat kennen ze? Hoe oud zijn ze? Is de afspraak/regel haalbaar? En pas op: ga niet uit van je eigen soms gemankeerde geschiedenis of ervaringen: zij zijn jou niet en jij bent hen niet...

Vuistregel 6:

-doe ten alle tijden wat je belooft, ook als je het nodig vindt om ergens mee te gaan dreigen... haal geen bakzeil! Dan ben je meteen niet geloofwaardig meer en ook niet geloofwaardig... Als je je bord niet leeg hebt, krijg je geen toetje... Weet waar je op inzet! Als jullie niet beter luisteren, blijven we de pauze binnen....

Vuistregel 7:

-blijf met ze in gesprek! Zo ben je goed op de hoogte van wat ze bezighoudt, blijf je vertrowen voeden en zo passen gestelde grenzen bij hun wereld.

Vuistregel 8:

-hou je denkraam open en (ver)oordeel niet (te snel). Blijf nieuwsgierig naar wat ze lezen, bekijken, beluisteren en naar wie hun vrienden zijn.

Vuistregel 9:

-zoek naar wat verbindt en niet naar het vergroten van de verschillen. We zijn allemaal gelijkwaardig, maar niet allemaal gelijkwaardig en alle verschillen mogen er zijn. Iedereen doet ertoe!

Vuistregel 10:

-durf rustig 'nee' te zeggen en te doen en hou dat eens gewoon 3 weken achter elkaar vol! Moet je eens zien, wat dat voor een effect heeft!!!

Veel succes maar weer!

Maak er wat van!

Meer tips nodig? Neem dan gerust contact met mij op !

